

# Dyslexi på 70-talet

Jag har aldrig läst en bok, inte ens en serietidning från början till slut. Tvåan fick jag gå om och hamnade i samma klass som lillbrorsan på grund av att jag inte lärde mig läsa och skriva. Engelska hade jag bara i trean. Sen tog man bort engelskan för att min svenska var så dålig. Jag har aldrig skrivit en uppsats i hela mitt liv vad jag minns. Till och med att skriva min signatur är läskigt. Har nog hållit mig så långt från läsning man kan komma i livet. Jag minns en lärare som slog av linjalen i ilska när jag eller någon annan inte var med på noterna.

**En lärare var i alla fall** en riktigt bra pedagog. Han hette **Olle Waller** och var min klassföreståndare en tid. Han läste in mina läxor på band som jag fick lyssna på.

Om jag mår riktigt bra i huvudet någon dag kan jag försöka läsa. Men sådana stimulantia finns inte längre. Jag har så bråttom att jag gissar i början när jag läser och då stämmer sällan det jag tror står med verkligheten. Jag träffade en tjej som bodde utomlands och då skrev jag vykort till henne. Det är nog allt jag skrivit i mitt liv. Min hjärna är så uppe i varv att jag inte ens hinner tänka på stavningen.

**När jag recenserar för Socialpolitik** pratar jag och får hjälp med skrivandet. Jag gör det helst i två omgångar. Även när jag pratar kan jag börja från mitten av det jag vill berätta om eller från slutet för att så småningom komma till början.

Man tror inte att det är sant, att jag recenserar och blir publicerad.

*Kent*

Läs några av [Kents recensioner här.](#)

PS. Tack Olle Waller.